

PEOPLE

Στις 21/01/2012 οι υπεύθυνοι της εταιρείας, που διοργανώσε τη δραστηριότητα, καταδικάστηκαν πρωτοβάθμια σε ποινή φυλάκισης 13,5 χρόνων, με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας εξ αμελείας και κατά συρροή.

Πουκάμινο
Hachka Shop

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ
ΔΩΡΟ.
Ο ΚΑΘΕΝΑΣ
ΜΑΣ ΕΧΕΙ
ΑΠΙΣΤΕΥ-
ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ
ΜΕΣΑ ΤΟΥ.

Λένε πως ό,τι δεν σε σκοτώνει σε κάνει πιο δυνατό. Ισχύει. Από θνητά. Ο Φίλιππος Φραγκούλης επιβεβαιώνει όχι απλώς ένα δημοφιλές κλισιό, αλλά και τον κανόνα που θέλει τη δύναμη του ανθρώπου, τεράστια. Ο ίδιος μας διηγείται την απίστευτη ιστορία του, πώς επέζησε μετά την περιπέτειά του στο Λονδίνο ποταμό, το 2007.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΘΟΥΣΙΑ ΜΕΛΑ

Ποταμός Λονδίνου, 26 Μαΐου 2007. Το ποτάμι πλανώνει κυριολεκτικά την ομάδα των διερχόμενων Πεζοπόρων. 8 πάνονται, 10 επιβιβάζονται, ένας μιλά. Ένας βράτος στα 200μ. από το σημείο που αρχικά τον παρέσυρε το ποτάμι και ένα τετραετές κομμάτι παρατεταμένο ακούπιδα, που χτυπούσε ασταμάτητα καθόλα τη διάρκεια της νύκτας, τραγουδώντας επί 9 ώρες προσκοπικά τραγούδια, του σώζουν τη ζωή. Εξ χρόνου μετά, ο πόνος, η παρατέτα και η επιβίωση γίνονται κείμενο. Ένα χειμαρρώδες διάγραμμα και μια συνέντευξη στο gate του αεροδρομίου «Ελευθέριος Βενιζέλος», λίγο μόλις λεπτά πριν αναχωρήσει για το Λονδίνο όπου μένει πλέον μόνιμα, μας περνά μαζί του στην «Απέναντι Όχθη».

Γιατί αποφάσισε να γράφεις αυτό το βιβλίο; Δεδομένου ότι έπαιζε κάνει θεατρικές σπουδές, πώς δεν έγραψες ένα θεατρικό έργο;

Σταν' αρχά είδελα να κάνω αυτό το κείμενο θεατρικό έργο και συγκεκριμένα μονόλογο. Σταν' Πορεία, όμως, και αφού είχα φτάσει πολύ κοντά, δεδομένου ότι είχα βρει σκανοθέτη, σκανογράφο κ.λπ., δεν προχώρησε η συνεργασία με το θέατρο και τότε κατάλαβα ότι δεν ήταν ακόμα ο καιρός για κάτι τέτοιο. Σταν' συνέχισα, αποφασίζοντας με τον εκδόστη Γιάννη Σιδέρη, που είδε το κείμενο στα χέρια του ήδη από το 2010 χωρίς να το εκδόσει, γιατί δεν είδε τελειώσει ακόμα το δικαστήριο, να προχωράσουμε με το διάγραμμα. Σταν' ζωά ότι είναι να έρθει τη στιγμή που είναι να έρθει, θα έρθει. Ακό-

μα και αυτόν τη στιγμή που επιστρέφω στο Λονδίνο ετοιμάζω μια divided performance με ταν' Τανταούτα σκανοθέτη, τη Σοφία Πάσχου. Εκεί, μόλις έλασε έναν πολύ καλό της φίλο σε ένα τροχαίο ατύχημα και ταυτόχρονα γνωρισιότατο, ενώ εγώ έχω ένα εξίσου δραματικό γεγονός, αλλά γλιτώσα. Συνειδητοποιώ όμως ότι υπάρχει μια συγκλονιστικά «κρούση» της ζωής μας και πως θέλω να διαμοιράσουμε μια παράσταση για το πώς μπορεί να αλλάξει έναν άνθρωπο ένα τέτοιο γεγονός. Θέλω να συνδυάσουμε το κείμενο του βιβλίου «Απέναντι Όχθη» με παράλληλες ιστορίες, ώστε η αφήγηση να καταλάβει στην αποκαλύπτει της ιστορίας. Θα το ανεβάσουμε στην Αγγλία, με σκοπό του χρόνου το χειμώνα να έρθει στην Ελλάδα.

Γιατί αποφάσισε να μιλήσεις τώρα, ήδη πεντέμισι χρόνια μετά;

Ήθελα να καταλογίσω μέσα μου όλο αυτό. Αν δεν έχεις ξεκαθαρίσει πράγματα να πεις, πρέπει να σιωπάς μέχρι να είσαι έτοιμος και να έχεις συλλέξει όλες τις πληροφορίες που θες. Αποφάσισα να μιλάω γι' αυτό ώστε να μην ξαναγίνει ποτέ.

Με τους συνοδοιπόρους σου σε εκείνη τη μοιραία εκδρομή συναντήστε;

Βεβαίως, και μιλάμε, αλλά πάντα υπάρχει μια αμνηστία. Όλοι γνωρίζουμε τη παράδοση μαζί. Όλα τα παιδικά πάλεψαν, ο καθένας με τον τρόπο του για τη ζωή του. Όλοι εκείνη τη στιγμή προσπάθησαν. Πολύ, πάρα πολύ. Απλά εγώ ίσως στάθηκα πιο τυχερός. Επίσης, η δική μου περίπτωση

Φίλιππος Φραγκούλης

“Αναπνέω
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΠΛΕΟΝ
ΜΟΥ ΑΡΚΕΙ!”

Στην απέναντι όχθη

Ο Φίλιππος Φραγκούλης με μέλη της ομάδας διάσωσης τρία χρόνια μετά το δυστύχημα στον Λούσινο ποταμό. Δεξιά το βιβλίο του.

Σκάκι, Brooks Brothers, Πουκάμισο, Hachket, Shop.

σα ήταν ιδιαίτερα. Ήμουν εγκαταλεσμένος πολλές ώρες μαζί με ταν κοπέλα. Οι υπόλοιποι, όσοι σώθηκαν, δαλαδιά, πάλεψαν, βγήκαν πιο κάτω και έπειτα από ένα διαμνηστικό, σαν μία ομάδα και απομακρύνθηκαν. Μέχρι τις 7 το απόγευμα είδαν βρεθεί. Εμάς έπρεπε να μας βρουν τα σωστικά συνεργεία, γιατί είχαμε εγκαταλειφθεί. Έπρεπε να φωνάξουμε για να να μας ακούσουν.

Όταν αποφασίσατε με τους υπόλοιπους να κατεβείτε το φαράγγι, δεν είχατε αυτόματα την αίσθηση ότι παίρνατε ένα ρίσκο; Ότι προκαλούσατε την τύχη σας;

Δεν συμφωνώ, γιατί έτσι κι αλλιώς καθημερινά κάνουμε πολλά πράγματα. Μπορείς σε ένα αυτοκίνητο, γίνεσαι επιβάτης και τελειώνει η ζωή σου έτσι ξαφνικά. Πραγματικά, δεν ξέρεις τι σου έμεινε. Εγώ δεν σκεφτόμουν σε αυτό. Δεν πρέπει να δαιμονοποιούμε συγκεκριμένες δράσεις. Η βασική διαφορά, όμως, είναι πως όπως στο αυτοκίνητο μπαίνω μέσα και βάζω τα χέρια ασφαλείας, γιατί έχω 70% περισσότερες πιθανότητες να ζω ως περριπώσα επιβάτης. Όταν πάμε σε τέτοιες εκδρομές, θέλουμε να υπάρχει η ίδια ακριβώς «ζώνη ασφαλείας».

Ποτέ δεν ζήτησε κανείς τον απαραίτητο

εξοπλισμό προστασίας

Είχαμε τις ειδικές φόρμες νεοπρέν, αλλά εγώ δεν ήμουν ποτών στον κάποιον στιγμή συζητήσαμε αν θα βάλουμε κράνη. Μια είναι δυνατόν να συζητάσουμε με δημοκρατικά διαδικασίες αν θα βάλουμε κράνη ή όχι. Δεν σας έδωσαν κράνη. Παρ' όλα αυτά, δεν αρνηθήκατε να συνεχίσετε;

Δεν ρωτήθηκαν. Αυτό που έγινε ήταν τελείως λάθος. Δεν ζητάθηκε η γνώμη μου σε μια συζήτηση που αφορά εξ ολοκλήρου την ασφάλειά μου. Υπάρχει ένα μεγάλο νομοθετικό κενό στις δράσεις των εκδρομικών. Δεν υπάρχει τίποτα που να ορίζει πως όπως φοράμε ζώνη στο αυτοκίνητο, αντίστοιχα για το ziver trekking απαιτείται κράνος, σωσίβιο, κλπ., οπότε να μην κάνει ο καθένας ότι του κατέβει.

Επιδιώκετε βλέψεις

Όχι.

Νιώθετε ευλογία ή κατάρτα αυτό που σου έχει συμβεί;

Για μένα, αν τελεί ήταν ευλογία, αλλά πρέπει να πω σε αυτό το σημείο πως η διαδικασία συγγραφής του βιβλίου και του διαδικτυακού, στα συνέδρια, με έκανε να γνωρίσω εξαιρετικούς ανθρώπους, που ήταν αξιοπρεπέ-

σταστοι και αγαπούσαν το κείμενό με. Πολλά αγαπά από την πρώτη στιγμή. Οπότε, κάποιος δεν έπαινε εντάξει να το διαβάσουν. Μάλιστα, σε ορισμένους που θέλησαν, τους έδωσα το λόγο με κείμενα, τα οποία συμπυκνώνονταν στο βιβλίο. Εκείνη την ημέρα στον ποταμό τόβηκαν παιδιά. Ο πόνορ αυτός δεν γιατρέυεται. Έτσι συμβαίνει με όλα τα ατυχήματα, αλλά εδώ ήταν μία παρέα από παιδιά, που απλώς πήγαν για ένα εκδρομικό και δεν γύρισαν ποτέ. Ακόμη αναρωτιέμαι καθημερινά γιατί έπρεπε να γίνει όλα αυτά. Αισθάνομαι ασημένια μία εναντί, που κατ'άφερες να επιβιώσεις ενώ άλλοι όχι; Όχι, δεν έχω νιώσει ένοχος, αλλά πάρα πολύ τυχερός, όπως και τα υπόλοιπα παιδιά που σώθηκαν.

Το μόνό σου;

Να αναπνέω κάθε μέρα και αυτό μου αραιεί. Αν έπρεπε να χωρέσεις την ιστορία μόνο μέσα σε μερικές λέξεις;

Ένα ταξίδι που ακροατεί με το ζώο και θανάτου, που και αυτός είναι κομμάτι της ζωής, αλλά και της αξιοπρέπειας του να παλεύεις με τα συναισθήματά σου και να πιστεύεις ότι μπορείς να βοηθήσεις άλλους ανθρώπους μέσα από κάτι που σε έδωκε σε έτσι πηγαίνεις

πέρα πολύ.

Έχεις ήδη επισκεφθεί και μιλήσει σε ορισμένα σχολεία. Ποια είναι η όραση σου εκεί; Με προσκάλεσαν κάποιες καθηγήτρες για να μιλήσω στους μαθητές Γυμνασίου και Λυκείου ως συγγραφέας και να τους μεταδώσω την εμπειρία και πως μπορούν τέτοια γεγονότα να σε πονή μπροστά. Όλοι συγκαλονίστηκαν με την ένταση της ιστορίας. Χαρακτηριστικά, μία κοπέλα 15 χρονών από τη Γεωργία, η οποία είναι στην Ελλάδα τα τελευταία 4 χρόνια, μιλά άπταιστα ελληνικά και είναι από τις καλύτερες μαθήτρες. Έγραψε μετά σε έμβασή της πως έμαθε να παλεύει το φόβο της με αυτό το βιβλίο, καθώς φοβόταν πως επειδή έζησε τον πόλεμο δεν μπορούσε να έρθει αντιμετώπιση με τα βιώματά της. Τώρα έμαθε πως πρέπει να τις αγαλιάσω για να προχωρήσω και να περάσω. Νιώθω απίστευτα χαρούμενος με αυτό. Τα ποσοστά αυτοκτονίας στη χώρα έχουν αυξηθεί επικίνδυνα. Ποια είναι η συμβουλή που θα έδινες στον καθένα, για να αλλάξει την προσωπική του ιστορία προς το καλύτερο;

Την καταλαβαίνω την απόγνωση, αλλά ο κάθε άνθρωπος, που έχει έρθει σε αυτόν τον κόσμο, έχει ένα σκοπό. Η ζωή είναι δώρο. Πρέπει να αντιληφθεί ο καθένας μας πως έχει απίστευτα δύναμη μέσα του όλα όσα πιθανώς να είναι αρνητικά στη ζωή του, να τα κάνει θετικά. Τι σου έδωσε την ώθηση να υπερβείς τα ανθρώπινα όρια, ώστε να βρεις νικητής μέσα από την κρίση που βίωσες;

Πρώτο και βασικότερο είναι η άμεση φροντίδα του εαυτού μου. Να τον αγαπάω, να γιατρέψω τις πληγές. Είναι σημαντικό να μάθουμε να ζούμε βράβεια. Κι εγώ, εκείνο το βράδυ, δεν ήμουν μόνος. Το δεύτερο είναι να βρίσκουμε τα δύναμια να παίρνουμε βράβεια. Πρέπει να υπάρξει αλληλεγγύη. Δεν μπορούμε να είμαστε μόνοι μας. Πρέπει να οργανωθούμε και να κοιτάζουμε με αισιοδοξία το μέλλον. Αυτό που διαπιστώνω, κυρίως τώρα που ήρθα στην Αθήνα, για ένα μέρος σαν τουρίστας, είναι πως η χώρα είναι απάρεδκτη εσωστρεφής. Δεν κοιτάμε προς τα έξω, κοιτάμε μόνο μέσα. Έχουμε κρυφτεί σε ένα καβούκι σαν κακομαθημένο παιδί που του πάραν τα παιχνίδια και αρνούμαστε να βρούμε έξω από αυτά την κατάσταση. Έχουμε άρνηση. Κι εγώ αποφασίζω να αλλάξω τα ζωά μου, καθώς ήμουν ιδιαιτέρως υπάλληλος σε τρέπεζα, είχα μόνιμη δουλειά, είχα το σπίτι μου, αλλά αποφασίζω πως πρέπει να ρισκάρω, να σκεφθώ και να τα αλλάξω όλα. Είναι δύσκολοι μάνες που έχω παίει στο εξωτερικό, ότι για να παρατάσω την Ελλάδα, αλλά για να γυρίσω και να προσφέρω πράγματα και έτσι θα κινώ. Δεν ξέρω πού θα βγει, αλλά έχω την όρεξη να το φάω. Αν δεν τον κινώ τώρα που είμαι 38, πότε θα το κινώ; ■

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΧΑΘΗΚΑΝ ΠΑΙΔΙΑ. Ο ΠΟΝΟΣ ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΓΙΑΤΡΕΥΕΤΑΙ. ΑΚΟΜΗ ΑΝΑΡΩΤΙΣΜΑΙ: «ΓΙΑΤΙ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΟΛΟ ΑΥΤΟ»

Πουκάμισο και σκάκι, Brooks Brothers.